

"חוקר אחד בעל שם (...) , התבטא בצורה פוגעת ובלתי מוצדקת כלפי הטכניקה האנליטית שלנו. הוא אמר שכאשר אנו נותנים למטופל את הפירושים שלנו, אנו נוהגים כלפיו לפי העיקרון הידוע לשמצה של: עץ אני מרוויח, פלי אתה מפסיד."¹

** ** * *

אם ארצה אוכל להיות חידתית, כמו משולש ברמודה או הסטונהנג', כל מה שאצטרך לעשות זה לעטות פני פוקר לנצח ולא לזוז. אנשים יבואו מכל רחבי תבל להביט בפרצופי ומה שהם יראו זה את עצמם, כי הם ימזגו את עצמם לתבנית שיצרתי להם, תבנית דינאמית שמשנתנה כל רגע בהתאם למחשבותיהם ותחושותיהם כלפיי ברגע שהם נועצים בי עיניים. בעצם אהיה כמו הכותל שאליו באים להתפלל – קיר מייצר מנטרות, מנטרות שחוזרות על עצמן וחוזרות על עצמן וחוזרות על עצמן, וכמו הפרה שהפכה לחמאה מרוב סיבובים במקום, הן יהפכו להד חלול שגם לתוכו אפשר ליצוק דברים – משאלות אולי, אולי משאלות כמוסות שאפילו האדם המתפלל לא ידע שיש לו אותן. הוא יגלה אותן בעומדו מולי, מתוך אסוציאציה שהנבטתי לו יש מאין. אל להם למבקרים לנסות את דמותי הקפואה, לסרב להביט בעצמם בעוד הם מביטים בי, סירובם יהיה לי רמז בזהב מהבהב ואני אשתמש בו לערער את אמונם בעצמם, הם יעמדו ויבינו משהו לא נעים ברגע הזה, שהתנגדותם מביכה אותם, מסגירה אותם, את הפחד שלהם מהגילוי, ממה שנמצא תחת הפנים העיקשות שלהם. אם ינסו לרצות אותי בשקרים מתחנחנים כדי להוציא אותי מקיפאון, אתפוס אותם על חם ושוב תהיה להם המבוכה שבינם לבין עצמם, כי אל מול מי עוד תהיה המבוכה? אני קיר, והמבוכה של אדם בינו לבין עצמו הכי נוראה היא, אין לאן לברוח ממנה, אלא להיכנס בה ראש בראש.

** ** * *

טקסט שנכתב מתחיל בהשתעשעות, ברצון לטייל במחוזות אחרים או לחילופין ברצון להיכנס עוד יותר לתוך מחוז מוכר. העניין הוא שזה לא משנה, רחוק ככל שאלך בשיטוטני, אגלה שלא יצאתי מהבית, אלא שאני נכנסת לתוכו עד לשלד שעליו הוא נבנה. והכל נראה מאוד תועלתני (אני אני אני), הטקסט משרת אותי. אמנם בכדי שבאמת ישרת אותי, מוטב שלא אהיה מודעת לכך, שארפה מהניסיון לשלוט בו, ושבסוף התהליך, ניתן רק לקוות, אבין מה עשיתי שם.

זה סוד שאני משתדלת לא לחשוף, את עניין הניסוי והתעיה עם הטקסט, כי על כתפיי מונחת אחריות, בכל זאת, ליווי הקורא את התהליך, זה עניין עדין כל כך שיכול להתפורר בכל רגע – בניית האמון, יצירת מרחב

¹ פרויד, "הבניות באנליזה" בתוך: הטיפול הפסיכואנליטי, הוצאת עם עובד 2002 (תרגום ועריכה: ערן רולניק, עורך ראשי: עמנואל ברמן)

בטוח שבו ניתן להתנסות בתנועה קדימה ואחורה, עד לנגיעה בגבולות הטקסט שמאיימת בנטישתו, אך רק מתוך תחושת הביטחון בו, שגם אם תעזוב אותו, הוא לא יעזוב אותך.

למרות זאת הטקסט לא יכול להטריד את קוראיו בגלוי, לנדנד ולהציק, אך אם הוא עושה זאת בחכמה, כלומר בעורמה, בלי שהדבר נתפס כחיטוט טורדני בעצב חשוף, אז הכל מרוויחים. הקורא מובל בידיים בטוחות לקראת הקתרזיס המיוחל בסופו של הכתוב, והכותב עשה את שלו, בשביל עצמו, בשביל הקורא, ובשביל הטקסט - אם אנו בוחרים לראות את הטקסט כישות חיה שיש לה את היכולת להשפיע על הסביבה שלה, גם בתנועת הזמן, אף שהיא דבר דומם.

סיפור חביב: פעם הלכתי לפסיכולוגית אחת. בזמן שישבתי מולה הרגשתי שהיא משתעממת, מדי כמה זמן הייתה נוהגת לבדוק את ציפורני ידיה, נדמה שלא הייתה קשובה; ובנוסף מצאתי את עצמי חוזרת על פרטים מהותיים, כדי שתזכור אותם. עזבתי אותה אחרי זמן קצר, וזאת למרות שניסיתי להיתפס על משהו, שישאיר אותי שם. לא מצאתי משהו כזה, השעמום שלה הדביק אותי, לא היה עניין להמשיך את הטיפול עמה. בדומה ושונה ממקרה זה, נטשתי סיפור מאכזב שכתבתי. הוא לא איכזב אותי בשעמום, ההפך, הוא סחף אותי במשך שבעה חודשים וחי בתוכי, הייתי הדלק שלו והוא שלי, עד שהדלק נגמר. החלטתי לשרוף את הכתוב, פשוטו כמשמעו, להדפיס את הדפים ולהעלות אותם באש כי בשלב ההוא, זה הקתרזיס היחיד שיכולתי לקבל ממנו – לחזות בו הופך לאפר. זאת עשיתי בשל ההבנה שבמשך שבעה חודשים עסקתי בציפורניי, חיטטתי בהן, ולא הסתכלתי קדימה אל הפוטנציאל הגלום במי שיושב מולי – להחיות את הסיפור הזה. במבט לאחור הבנתי שאל לי לראות במקרה ההוא כישלון מוחלט, אלא חלקי. גם אם לא עשיתי משהו שהדהד החוצה ממני באותם שבעה חודשים, עשיתי משהו שהדהד בתוכי ובכך הנחתי את היסודות להמשך.

לעיתים נוצרת בי התנגדות כמעט אינסטינקטיבית לחומר שמולו אני אמורה להתעצב (למה לא החומר עצמו?), ישנה התחושה שלוקחים לי את חירותי לבחור מה אהיה, ישנה התנצחות עם החומר. זו ההתנגדות האינסטינקטיבית שלי, אך אחרי שאני משתהה על השאלה – איזו סיבה יש לי להתנגד? – אני מחליטה להתמסר, זו הבחירה שלי, ולכן זו כבר לא התנצחות, זו עבודה משותפת. אני מאפשרת לטקסט להוביל אותי, גם ככותבת שכתובתה משמשת לה התעמקות בנפשה, זאת כאשר הקורא – הוא האחר – המתבונן המדומיין שמנווט אותי בזמן שאני כותבת, וכאשר, זרם הכתיבה מהיר יותר מזרם התודעה. אני מאפשרת לטקסט להוביל אותי כקוראת, כאשר אני מקבלת את הכתוב כהנחת יסוד לגיטימית שנבראה תחת החוקיות של עולם הכתוב, משם אני כבר יכולה לבחור אם הוא לטעמי או לא לטעמי אבל הבסיס כבר ישנו – היכולת להעריך אותו ולהיות מושפעת ממנו, לאפשר לו להרוות אותי, לצאת מורווחת, גם אם החוויה תהיה לא נעימה. ואני מאפשרת לעצמי את לקיחת האחריות על ההסכמה להיות מובלת, ולהוביל, בכל אחד מהמקרים. זאת כל עוד אני עוצרת מדי פעם לבדוק האם אני בכיוון הנכון.